

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **B. S.**, bytom S. 24, T. proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát, T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-23/KDI-P-2007 zo dňa 25. februára 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/69/2007-54 zo dňa 6. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/69/2007-54 zo dňa 6. novembra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-23/KDI-P-2007 zo dňa 25. februára 2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu, v časti (doplnením právnej kvalifikácie priestupku v ustanovení § 21 ods. 1, písm. f/ o písm. k/ zmenil a vo zvyšku potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v T. č. ORP-P-825/DI-TN-2006 zo dňa 13. decembra 2006, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f/

zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.), za čo mu podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. bola uložená pokuta vo výške 15.000 Sk a zákaz viesť motorové vozidlo na dobu 16 mesiacov pre porušenie § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len zákon č. 315/1996 Z. z.).

Z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva, že mal za preukázané, že žalovaný náležitým spôsobom dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver, nakoľko z obsahu priestupkového spisu je zrejmé, že žalobca sa dňa 9. augusta 2006 o 22.10 hod. po zaparkovaní vozidla na parkovisku odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi a nepredložil doklady potrebné na vedenie vozidla. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vodič motorového vozidla nie je povinný poslúchnuť výzvu policajta súvisiacu s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke v čase po zaparkovaní na parkovisku, ktoré s poukazom na § 2 písm. p/, zákona o premávke na pozemných komunikáciách je miestom mimo cesty. Rovnako neprihliadol na tvrdenie, že v danej veci príslušníci Polície SR zneužili právomoc verejného činiteľa, pretože po odstavení vozidla nebol vodičom. Dôvody uvádzané v žalobe spochybňujúce zistený skutkový stav veci a tvrdenia o neobjektívnom postupe policajtov voči osobe žalobcu, označil súd za účelové tvrdenia v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok.

Proti rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým namietal nedostatočné a povrchné posúdenie jeho argumentov, ktoré predkladal už v prvostupňovom konaní. Súdu vytýkal, že svoje rozhodnutie oprel iba o tvrdenia dvoch príslušníkov, ktoré neboli ničím podložené a dokázané. Ďalej uviedol zhodné argumenty ako v doplnenej žalobe (č. 1. 40) t. j., že v čase, kedy bol vyzvaný príslušníkmi Policajného zboru SR, aby podstúpil dychovú skúšku na zistenie prítomnosti alkoholu, nebol vodičom, nakoľko nevedol motorové vozidlo. Nachádzal sa síce vo svojom vozidle, ktoré bolo odstavené na parkovisku, ale nie na ceste pre motorové vozidlá a nemal úmysel s ním odísť. Príslušníci Policajného zboru neboli oprávnení žiadať ho o vykonanie dychovej skúšky na zistenie prítomnosti alkoholu a svojím postupom zneužili právomoc verejného činiteľa. Vo veci tiež absentujú objektívne a nespochybniteľné dôkazy o tom, že odmietol podstúpiť dychovú skúšku, pretože o tom nebol vyhotovený záznam, ktorý by bol spôsobilým dôkazom. Tvrdil, že dychovú skúšku neodmietol, len upozornil, že príslušníci Policajného zboru SR nemali právomoc o ňu žiadať,

pretože nebol vodičom motorového vozidla. Rozsudok krajského súdu ako aj správneho orgánu žiadal zrušiť.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu trval na tom, že v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány zostupovali v súlade so zákonom. Poukázal na to, že žalobca v ňom uvádza len skutočnosti, ktoré už uviedol v žalobe, preto sa pridrižiava stanoviska, ktoré k žalobe zaslal krajskému súdu. Napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v intenciách podaného odvolania rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 246c veta prvá a § 214 ods. 1 OSP) v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov (§ 216 ods. 2, § 250g ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch sa priestupku dopustí ten, kto

f) ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárske mu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, 3c) hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,

k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky,

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona o premávke pozemných komunikáciách účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2). Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3). Vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu si správne orgány pre svoje rozhodnutie zadovážili zákonom stanoveným spôsobom dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých správne ustálili skutkový stav, podľa ktorého žalobca dňa 9. augusta 2006 po zastavení vozidla ev. č. TN 151BV na parkovisku na Rozmarínovej ul. v T. pri kontrole hliadkou PZ sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie množstva alkoholu v krvi a nepredložil doklady potrebné na vedenie motorového vozidla a použitím relevantných zákonných ustanovení dôvodne dospeli k záveru, že týmto konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1, písm. f/ a k/ zákona. č. 372/1990 Zb.

Skutkový stav bol zistený na základe správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovanej príslušníkom Obvodného oddelenia PZ T. zo dňa 9.8.2006, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 13.12.2006, záznamu o podaní vysvetlenia žalobcom zo dňa 25.9.2006, záznamu o podaní vysvetlenia Ľ. F. zo dňa 8.9.2006 a záznamu o podaní vysvetlenia M. N. zo dňa 11.9.2006, ktorými bolo spáchanie priestupku dostatočne zdokumentované a preukázané a o ktorých zákonnosti nemal súd dôvod pochybovať.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva (a nespochybnil to ani žalobca), že žalobca bezprostredne po zastavení vozidla na parkovisku potom, čo bol počas jazdy signalizáciou za ním jazdiaceho vozidla hliadky vyzvaný na zastavenie vozidla, bol kontrolovaný k okolnostiam dodržiavania povinností vodiča motorového vozidla, teda vzhľadom na časovú a miestnu príčinnú súvislosť s s bezprostredne predchádzajúcim riadením motorového vozidla aj čase kontroly nepochybne napĺňal obsah pojmu vodič a účastník cestnej premávky (§ 2 písm. aj/ zákona č. 315/1996 Z. z.) ako správne ustálil aj súd prvého stupňa, s ktorého argumentáciou sa odvolací súd stotožnil a ako taký bol povinný uposlúchnuť pokyn policajta k vyšetreniu na zistenie alkoholu a výzvu na predloženie vodičského preukazu. Tento záver neboli spôsobilé spochybniť ani jeho právne nepodstatné námietky, že v tom čase nebol vodičom, že auto bolo odstavené na parkovisku resp. že nemal v úmysle s ním odísť, preto súd na ne neprihliadol.

Žalobca nepoprel, že o vykonanie dychovej skúšky bol príslušníkmi PZ požiadany, pričom nepreukázal, že by od jej vyžadovania neskôr upustili, resp. že by ju po jeho údajnom upozornení o nedostatku ich právomoci na jej vyžadovanie napriek tomu vykonal, preto jej nevykonanie bolo za daných okolností podľa názoru odvolacieho súdu dôvodne považované za odmietnutie a popieranie tejto skutočnosti zo strany žalobcu aj odvolací súd považoval za nevieryhodné a účelové.

Súd prvého stupňa sa podľa názoru odvolacieho súdu náležitým spôsobom zaoberal námietkami žalobcu, ktoré sú v podstate totožné s námietkami odvolacími a dôvodne dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Pretože žalobca bol v konaní neúspešný súd mu právo na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 30. septembra 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu